

Arrest

nr. 167 161 van 3 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 23 januari 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 24 januari 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 4 april 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na

beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 30 juni 2011 (RvV 30 juni 2011, nr. 64 167).

1.3. Verzoekers dienden op 18 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verklaarde de in punt 1.3. vermelde aanvraag op 3 oktober 2011 ontvankelijk.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 3 februari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 8 maart 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.07.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

K.(...), B.(...) (RR: (...)) geboren te (...) op (...)

M.(...), A.(...) (RR: (...)) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 03.10.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur op naam van M.(...), A.(...) (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende:

"Samenvattend blijkt dus dat betrokkene momenteel niet op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve blijkt niet dat betrokkene rijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel. Tevens voeren verzoekers aan dat er sprake is van overschrijding en afwending van macht. Verzoekers stellen in hun eerste middel het volgende:

“Doordat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het aangetekend schrijven d.d. 09.12.2011 en 07.02.2012 zoals verzonden door de raadsman van verzoekers (zie stuk 3 -4)

Dat de geneesheer van verwerende partij enkel rekening heeft gehouden met een medisch attest van dr. R. d.d. 14.07.2011;

Dat geen rekening werd gehouden met het attest van psychiater S. d.d. 21.11.2011 (verzonden bij aangetekend schrijven van 09.12.2011 —zie stuk 3);

Dat in het advies van de Dokter manifeste leugens vermeld zijn. De dokter vermeldt ten onrechte dat verzoekers zouden verteld hebben zij niet terug geweest zijn naar Dr. S. en dat zij de medicatie nooit genomen zou hebben;

Dit zijn leugens/éénzijdige stellingen dewelke geenszins bewezen zijn; Verwerende partij houdt haar waarheid voor werkelijkheid;

Verzoekers kunnen geen Nederlands en hebben dit nooit gesteld. Uit geen enkel gehoorrapport blijken deze gegevens;

De dokter liegt erop los!

Bovendien hebben verzoekers bij aangetekend schrijven van 09.12.2011 een document overgemaakt waaruit blijkt dat de medicamenten dewelke verzoeker dagelijks neemt niet beschikbaar zijn in haar land van herkomst;

In de bestreden beslissing wordt m.b.t. dit document niet de minste motivatie weergegeven;

Dat verwerende partij niet betwist dat deze medicijnen noodzakelijk zijn voor verzoekers (zie ook verslag dr. S. en dr. R. — stukken 3-4);

De aangetekende brieven verzonden door de raadsman van verzoekers (zie stukken 3 -4) worden niet vermeld in de bestreden beslissing;

Verwerende partij behoudt m.b.t. deze schrijvens het stilzwijgen en motiveert op geen enkele wijze;

De motivatie in de bestreden beslissing is derhalve geenszins afdoende;

De argumentatie in de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende;

Dat dan ook verwerende partij niet vermocht om de aanvraag als ongegrond te horen afwijzen;

Dat dit middel dan ook ernstig en gegrond is;”

3.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers stellen in hun tweede middel het volgende:

“Doordat verwerende partij voorafgaand de bestreden beslissing geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken aan verzoekster heeft verleend zodat verzoekers o.a. de

verklaringen afgelegd tegenover de dokter, die deze wijzigt en verkeerd meedeelt, te kunnen raadplegen;

Doordat de geneesheer van verwerende partij allerlei verklaringen van verzoekers vermeldt dewelke formeel door verzoekers betwist worden en nergens vermeld zijn in eender welk verslag hetwelk verzoekers konden inzien;

EERSTE ONDERDEEL

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd "dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttig, d.w.z. met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen " of "dat er toch voor geborgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt"

Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat:

"dat ... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer zij een voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht"

Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee:

"dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft betrokken" of nog "dat ...de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat tegen hem is opgesteld".

De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing.

In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens:

"dat de verwerende partij verplicht was verzoeker in de gelegenheid te stellen haar zijn standpunt ter kennis te brengen met betrekking tot de feitelijke en juridische grondslag van de maatregel die zij in het vooruitzicht stelde" of "que le demandeur ne peut user utilement de son droit de recours et faire valoir son argumentation s'il n'a pas la possibilité de prendre connaissance des pièces du dossier sur lesquelles l'autorité compétente va fonder son appréciation " .

In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: "De tenlasteleggingen moeten worden medegedeeld, om toe te laten daarover uitleg te geven en zich, na inzage van het volledige dossier, daarover te rechtvaardigen" (eigen onderlijning). Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken.

Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken.

TWEEDE ONDERDEEL

Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen en inzage te geven in het dossier. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen

Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel

"dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen", "dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen" .

De Raad van State stelt:

"De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feiten vinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewegen of niet bewegen worden beschouwd zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken" .

"De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij Zou geïnformeerd zijn... De bevoegde overheid, wil zij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden".

Het zorgvuldigheidbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe:

"om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken — in geval van een volledig dossier — kunnen oordelen over het dossier".

De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand een beslissing te nemen inzage krijgen van het dossier, zo niet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.

In casu hebben verzoekers geen enkele inzage gekregen in het dossier van de administratie, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze Dienst.

Dat verzoekers de stellingen van de dokter geenszins konden verifiëren en de verklaringen dewelke deze opneemt alzo niet kunnen betwisten;

BESLISSINGEN VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij bewijst nergens dat verzoekers inzage in het dossier gekregen hebben voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing;

Op geen enkel moment hebben verzoekers kans gehad om voorafgaand hun dossier in te kijken.

Nooit is verzoekers de mogelijkheid geboden geconfronteerd te worden met de stelling van de dokter in kwestie, noch met zijn verslag;

Voorts wensen verzoekers te wijzen op de volgende wetsbepalingen:

Art. 32 G.W. stelt:

"Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in art. 134" (eigen cursivering en benadrukking)

Art. 4 Wet 11 april 1994 stipuleert:

"Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, hieromtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen." (eigen cursivering en benadrukking)

Dat dan ook het algemeen rechtsbeginsel van de hoorrecht is geschonden;

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.

BESLUIT

Het verzoek ex art. 9ter Vreemdelingswet dd. 12.10.2012 is wel degelijk gegrond;

De bestreden beslissing dient geschorst en vernietigd te worden;”

3.3. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk besproken.

3.4. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur, bij een rechtsonderhorige, gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 18 juli 2011 een aanvraag indienden om machtiging tot verblijf om medische redenen waarbij zij zich beriepen op de depressieve klachten van eerste verzoekster. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de aanvraag op 3 oktober 2011 ontvankelijk.

3.9. Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar het advies van de arts-adviseur van 22 december 2011, dat als basis fungeert voor en waarvan de overwegingen integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing. In dit advies wordt het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van haar vraag om machtiging tot, of verlenging van verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.12.1989.

Verwijzend naar uw vraag voor advies heb ik gebruik gemaakt van de volgende door u meegezonden medische stukken:

• *Verwijzend naar het medisch attest d.d. 14/07/2011 van dr. R. blijkt dat betrokkene lijdt aan (letterlijk geciteerd): "depressie met hoofdpijn, angsten, stress, verlies aan wilskracht, zelfmoordgedachten, slaapstoornissen, geen appetijt en moeilijkheden tot het leggen van sociale contacten door deze psychische problemen. Het gaat om een ernstige aandoening". Zij krijgt als medicatie voorgeschreven: Nortrilen en Alprazolam. Medicatievoorschrift is bijgevoegd.*

Betrokkene werd uitgenodigd op consultatie op 21/12/2011:

Het betreft een 22 jarige vrouw, afkomstig van Kosovo. Ze is vergezeld van haar man die meestal het woord doet. (Het gesprek wordt mogelijk gemaakt door een tolk). Ze zijn ongeveer een jaar getrouwd, volgens hun zeggen nadat ze in België zijn aangekomen. Zijzelf kan goed de vragen beantwoorden en er is zeker geen desoriëntatie in tijd en ruimte. Er zijn geen expliciete symptomen van een majeure depressie en ze vertelt dat ze met de huidige medicatie redelijk goed functioneert. Zij is 2 x op consultatie geweest bij dr. R. en 1 x bij dr. S. en dit op een periode van 11 maanden. Momenteel hebben ze een woning toegezegd gekregen van het OCMW en ze redden zich goed. Momenteel hebben ze nog geen werk, maar er worden pogingen ondernomen om, naar hun eigen zeggen, hun situatie te verbeteren.

Tijdens de consultatie wordt een verslag van dr. S. overhandigd, d.d. 21/11/2011 waarin hij na 1 consultatie tot de diagnose komt van posttraumatisch stresssyndroom, en de volgende medicatie voorschrijft: Cymbalta, Risperdal, Doctrazodone en Alprazolam. Betrokkene vertelt tijdens de consultatie dat ze deze medicatie nooit genomen heeft, en dat ze niet is terug geweest op consultatie bij gebrek aan financiële middelen. Ze had volgens haar eigen zeggen het attest van de psychiater nodig om haar aanvraag tot regularisatie te onderbouwen.

Analyse van dit dossier leert dat betrokkene, een 22-jarige vrouw van Kosovaarse afkomst, attesten voorlegt van een psychische problematiek. Tijdens de consultatie kunnen we hiervan geen duidelijke symptomen meer vaststellen. Betrokkene zegt tevens expliciet dat ze niet regelmatig in behandeling is bij dr. S. en/of dr. R., want zij is er maar 1 of 2 keer geweest.

Samenvattend blijkt dus dat betrokkene momenteel niet op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

3.10. In hun eerste middel beweren verzoekers dat bij de beoordeling geen rekening zou zijn gehouden met de stukken die op 9 december 2011 en 7 februari 2012 werden overgemaakt, waardoor de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek.

3.11. De Raad merkt echter op dat het aangetekend schrijven van 9 december 2011 het medische attest bevat dat op 21 november 2011 werd opgesteld door dr. S. In weerwil van verzoekers' beweringen werd met dit attest wel degelijk rekening gehouden omdat hierover in het medische advies wordt gesteld dat de psychiater "na 1 consultatie tot de diagnose komt van posttraumatisch stresssyndroom, en de volgende medicatie voorschrijft: Cymbalta, Risperdal, Doctrazodone en Alprazolam. Betrokkene vertelt

tijdens de consultatie dat ze deze medicatie nooit genomen heeft, en dat ze niet is teruggeweest op consultatie bij gebrek aan financiële middelen. Ze had volgens haar eigen zeggen het attest van de psychiater nodig om haar aanvraag tot regularisatie te onderbouwen.”

3.12. Uit het medische advies blijkt tevens dat verzoekers op 21 december 2011 werden uitgenodigd voor een consultatie bij de arts-adviseur, waarbij deze vaststelde dat eerste verzoekster *“de vragen (goed kan) beantwoorden en er (...) zeker geen desoriëntatie (is) in tijd en ruimte”*. Daarnaast constateerde de arts-adviseur dat *“(b)etrokkene (...) tevens expliciet (zegt) dat ze niet regelmatig in behandeling is bij dr. S. en/of dr. R., want zij is er maar 1 of 2 keer geweest”*. De arts-adviseur concludeerde dat *“(e)r (...) geen expliciete symptomen (zijn) van een majeure depressie”*. Uit niets blijkt dat de arts-adviseur kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van zijn pertinente vaststellingen te concluderen dat er geen sprake is van een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland.

3.13. Verzoekers insinueren in hun eerste middel dat de arts-adviseur leugens zou verkondigen hoewel zij er niet in slagen aannemelijk te maken dat er sprake is van een regelmatige behandeling van de psychische problematiek of dat eerste verzoekster de voorgeschreven medicatie wel degelijk zou nemen. Aangezien de arts-adviseur de diagnose niet bijtreedt, ontkracht hij meteen de noodzakelijkheid van de voorgeschreven medicatie. Bijgevolg diende hij niet in te gaan op de bewijsstukken die verzoekers aanleveren waaruit zou blijken dat de vermelde psychofarmaca niet beschikbaar zouden zijn in Kosovo.

3.14. Terloops merkt de Raad, met betrekking tot het aangetekend schrijven van de raadsman van verzoekers van 7 februari 2012, op dat dit schrijven dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg kan de arts-adviseur en bij uitbreiding de gemachtigde van de staatssecretaris niet verweten worden dat met deze elementen geen rekening zou zijn gehouden of dat de beslissing gebrekkig zou zijn gemotiveerd omdat op dit schrijven niet zou zijn ingegaan. De Raad kan hierop evenmin acht slaan aangezien hij de regelmatigheid van de bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

3.15. De hoorplicht of het recht om zijn standpunt naar voren te brengen houdt, los van een wettelijke bepaling, in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die op zijn persoonlijk gedrag is gesteund en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De thans bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, kan bezwaarlijk worden gekwalificeerd als een ernstige maatregel die gestoeld is op het persoonlijke gedrag van de vreemdeling, zoals begrepen in het voornoemd algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, maar vloeit voort uit de toepassing van de wet op de aanvraag van verzoekers, waarbij deze laatsten hun standpunt hebben kunnen uiteenzetten en de mogelijkheid hadden om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Verzoekers kunnen zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een schending van de hoorplicht.

3.16. Verzoekers beklagen zich in hun tweede middel over het feit dat zij, op het niveau van het bestuur, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, geen inzage hebben gekregen in de stukken van het dossier. In hun tweede middel verwijzen verzoekers naar een bepaling uit de Grondwet en uit de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, maar zij tonen geenszins aan dat zij aan de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek hebben gericht om conform deze wet inzage te verkrijgen, laat staan dat dit hen zou zijn geweigerd. Bijkomend merkt de Raad op dat er inzake de moeilijkheden om de raadpleging van een bestuursdocument te verkrijgen, in artikel 8 van voormelde wet van 11 april 1994 een specifieke beroepsprocedure is voorzien, waardoor de behandeling van dit middel niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

3.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid te buiten zou zijn gegaan, bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien of bepaalde rechtmatige verwachtingen niet zou hebben ingelost. Er is geen sprake van machtoverschrijding, van een schending van het zorgvuldigheids- of het

vertrouwensbeginsel, noch van de motiveringsplicht. De hoorplicht, voor zover dienstig aangevoerd, werd evenmin geschonden.

Beide middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN